

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΟΔΟΣ ΚΥΝΟΣΙΑΡΓΟΥΣ ΑΡΙΘ. 36

ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΣ ΑΡΙΘ. 2

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΤΙΜΑΤΑΙ

15 ΔΕΠΤΑ 15

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

Η Φ Υ Σ Ι Σ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΣΥΝΑΦΟΜΗ

Εν Ελλάδι ετησίαι Δρ. 8

— εξαμηνος * 5

Εξωτερικού ετησίαι Φρ. 12

— εξαμηνος * 7

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ

ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.— 'Ο Έρμης του Πραξιτέλους (μετ' εικόνας) υπό Η. — 'Εορταί άργυρών γάμων των βασιλείων, 'Αρχαϊκός σύλλογος (Συνέχεια και τέλος) — 'Αδελίνα Πάττη (μετ' εικόνας) υπό Χάη — 'Ιωάννης Ζαμπέλιος (μετ' εικόνας) υπό Ι. 'Αρσ. — Βιογραφικαί σημειώσεις Ε. Ρενάν υπό Φ. Π. — Αικατερίνη Βερώνη. (Συνέχεια και τέλος) υπό Η.Α. — Εύτραπελα. — Ξιπέφεις. — 'Αλληλογραφία της «Φύσεως». — 'Αγγαλίαι κτλ.

Ο ΕΡΜΗΣ

ΤΟΥ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ

Υπάρχει εποχή τις καθ' ην ανακαλύπτομεν νέους κόσμους, νέας σφαίρας, νέους δρίζοντας, και επαναπαύομεν εκεί την φαντασίαν και τὰ όνειρα. Υπάρχει έτι εν τή ψυχῇ φωτεινόν τι σημείον άσυλον τής γαλήνης, τής λάμψεως, τής ευδαιμονίας. Μυστηριώδης δύναμις υπεκκαίει τήν καρδιαν, πληροῖ τόν εσωτερικόν κόσμον, και ώθει αυτόν εις αναζήτησιν του ωραίου...

Μεγάλη γενεά εκάλυφθη υπό του μοιραίου πέπλου, ο φωτοβόλος κόσμος του μεγαλείου εσβέσθη, εγκαταλείψας εν τή τεθλιμμένη του μέλλοντος ψυχῇ, το μικρόν φωτεινόν σημείον ως ελπιδοφόρον διαθήκην, ως παρήγορον εικόνα: εις το άπειρον θέαμα ανθρωπότητας πασχούσης και ζητούσης τήν χαράν, το μειδιάμα, τήν λάμψιν, φαιδρύνει τούτο τής ύπαρξεως τόν δρίζοντα, και διαλύει τής πνευματικῆς σφαίρας το σκότος....

... Άνοιξατε τών ήρώων τούς τάφους, ευγενείς Μούσαι άνέλθετε εκ τών ήλυσίων, τών θριάμβων οι μαχηταί, και προσέλθετε φυγάδες νύμφαι έγέρθητι συ, πολυσέβαστος τών μουσοπύλων χορεία, και πτερυγίσατε εκ τών μνημείων θελκτικαί Χάριτες: επανέλθετε άθανάτοι ναυμάχοι, και υπερήφανοι γίγαντες, εις τήν γήν τών τροπαίων και τών παιάνων σας, όπως τελέσητε και πάλιν πανήγυριν προς τιμήν του μεγάλου θεού σας: ως λάβη τήν ενθουσιώδη μορφήν ή λατρεία του πανθέου, και ως ανακρούσσει τās φόρμιγγας οι χοροί τών πιστών του: αι ξανθαί αυλητρίδες ως στεφθώσι με τὰ άνθη του Κολωνού, και ως πλημμυρήσωσι τὰ στάδια του 'Αλισσού και τής 'Αλτεις από τούς ωραίους εφήβους: ως άκουσθη και πάλιν ή ιαχή τής ευτυχούς φυλής εορταζούσης, και εις τήν άρμονίαν τών κυμάτων του 'Αλφειού ως αναμιχθη δ ενθουσιώδης αλλαγαμός τών πανηγυριζόντων τής 'Ελλάδος λαών: ως πληρωθη ή κλεινή τών αγώνων χώρα εκ τών επευφημιών του πλήθους, τιμώντος τούς άριστοτέχνους του λόγου, τής σμίλης, τής ωδῆς και τής λύρας, και οι εστεμμένοι ιεροφάνται ως τελέσωσι τὰ νόμιμα εις τούς επηγείους του πανθέου οίκους ως στολισθώσι τὰ ιερά σφάγια με άνθοφόρους

ταινίας και ως άνέλθη προς τὰ ούρανια δώματα ο καπνός τών θυσιαστηρίων: ως τονισθώσι διθύραμβοι, ως ήχήσωσι παιάνες, ως ψαλῶσιν επινίκια... Στέψατε με μυρσίνην, με ρόδα, τās κεφαλās τών ευγενών νέων, τών άρηφίλων ανδρών, τών θαλερών γερόντων: διασκορπίσατε εις τās γυναικωνίτιδας, ωραίαι παρθένοι, τās δάφνας τών κήπων σας: σαλπίσατε, ήρωες, θούρια εις τὰ πεδία τών αγώνων, και τελέσατε εις τούς βωμούς μεγαλοπρεπείς θυσίας: αναρτίσατε τās ασπίδας και τὰ δόρατα εις τās στήλας τών τροπαίων: κομίσατε τήν λύραν του Πινδαρου, και ψάλλετε του Σοφοκλέους τās ωδάς: στολίσατε με άνθη τὰ αγάλματα τής πόλεως, και ευώδη λιβανωτόν καύσατε εις τούς εφεστίους: βράνατε, σερναί ιέρειαι, τόν ιερόν σηκόν με άνθηρούς κλάδους, και συνωδέσατε τούς έκέτας εις τās εορτασίμους θυσίας: απόδοτε τήν ελευθερίαν εις τούς θεράποντας, ευγενείς δεσπόται.

Ας τελεσθη εορτή, πάνδημος πανήγυρις, υπό τών πιστών του μεγάλου Θεού: ως αναγεννηθη προς στιγμήν ο κόσμος του μεγαλείου, ως αναδιώση ή ήμίθεος φυλή, και ως αναστηθη ή ήρωική, ή πολυύμνητος, ή μεγαλόνοος γενεά τών αναμνήσεων: ως διαχυθη εις τήν ευγενή των πατρίδα ή δύναμις, και ή ζωή: ως βασιλευση και πάλιν ή ισχύς και ή ευτυχία, ή δόξα και ή άρετή: ως πληρωθη ή φύσις με μαγικάς εικόνας, με δρίζοντας, με λάμψεις: ως περιβάλλη τήν γήν του θεου ή άθανασία με τήν αίγλην του θαυμασμού, και....

...Χαρείτε τής ελευθερίας οι πρόμαχοι, χαρείτε υπερήφανοι νικηταί, χαρείτε τής δόξης δαφνηφόροι λαοί, χαρείτε τών θριάμβων θεϊκαί γενεαί, θαυμάσατε, λατρεύσατε και κλίνετε το γόνυ. 'Ιδού... ο μέγας ιεροφάντης Πραξιτέλης καταρρίπτει τόν πέπλον και εμφανίζει

ζει εν τῷ γήινῳ ναῷ πρό ὑμῶν τήν μεγάλην θεότητα. αἶρει τήν πολύπτυχον αἰλαίαν, ὅπως παρασταθῇ ἡ ἐξιδανικευμένη ὕλη διαχέουσα τοῦ θεοῦ μεγαλείου τήν λαμπρότητα. Ὁ εὐσεβῆς καλλιγένης ἀνέρχεται εἰς τῶν Ὀλυμπίων ἀνάκτων τὰ δώματα, ἀποτυπῶν τοῦ ωραίου θεοῦ τήν μορφήν ἐπὶ τῆς καρδίας του, και, κατελθὼν εἰς τῶν θνητῶν τήν πατρίδα, ἀνοίγει ταύτην πρό τοῦ ἐκπεληγμένου λαοῦ, ὅπως λατρεύσῃ οὕτως τήν εἰκόνα αὐτῆς τῆς λατρευτῆς του πατρίδος, τὸν Έρμῆν....

...Ὡ ἀπατηλὰ όνειρα ὀπόσον ταχέως εξαφανίζεσθε, ὀπόσον ταχέως ἀποσβέννυσθε!

Η.

ΕΟΡΤΑΙ

ΤΩΝ ΑΡΓΥΡΩΝ ΓΑΜΩΝ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΑΡΧΑΪΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

(συνέχεια και τέλος)

Εΐσαν εταίρωνες και μακραιωνες οι Έλλήνων βασιλεις, όπως πολλας ἀμφιετηρίδας εορτάσωσι, μετά σύμπαντος του ελληνικού εθνους ευδαιμονεστέρου.

Γεωργιος Π. Κρεμος

ὕμνητής, καθηγητής, και πρόεδρος του «Αρχαϊκού Φ. Συλλόγου»

Διά του εύτυχους γεγονότος των γάμων των Βασιλέων ἡμῶν ἐπληρώθη μετά μακραιώνα δουλείαν Πανελληνιος πόθος, διότι, τῆς βασιλείας μονίμου γενόμενης, πλειστον αγαθῶν τῷ Ἑλληνικῷ ἔθνος ἀπήλυσεν και προσδοκᾷ ἀπό τῆς πατρικῆς μερίμνης του φιλολαῶν αὐτοῦ Βασιλέως και των διαδόχων του.

Εἶθε ἡ θεία Πρόνοια νά διαφυλάττῃ σύμπασαν τὴν Βασιλικὴν ἡμῶν οἰκογένειαν, ἐπ' αγαθῶ τῆς φιλίας ἡμῶν πατρίδος, μεθ' ἧς ὀλοσχερῶς και ἀρρήκτως συνεδέθη.

Μ. ΚΟΥΤΙΟΥΚΟΣ

Πλοίαρχος, και διευθυντής του Β. Ναυσταθμου.

Ὁ Ἀριστοτέλης, παραβάλλων τὰ ἐν τοῖς ψυχοῖς τόποις ἔθνη και τὰ περὶ τὴν Εὐρώπην, ἔτι δὲ τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν πρὸς τὸ ἑλληνικόν, και εὐρίσκων ἐκεῖνα κατώτερα τούτου, συμπραίνει τὰ ἐπόμενα: «Τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος, ὡσπερ μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, οὕτως ἀμφοῖν μετέχει και γὰρ ἐνθυμον και διανοητικόν ἐστὶ διόπερ ἐλευθερόν τε διατελεῖ και βέλτιστα πολιτευόμενον, και δυνατόν ἀρχεῖν πάντων, μιὰς τυγχάνον πολιτείας».

Ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῆς εορτῆς των ἀργυρῶν γάμων του βασιλέως των Ἑλλήνων Γεωργίου οὐδὲν ἔχω νά εὐχθῶ κρείττον και ἐθνικώτερον, ἢ τὴν ἐν μιᾷ πολιτεία και ὑπὸ ἓνα ἡγεμόνα σύνταξιν του ἑλληνικού γένους.

Τὸ κράτιστον τῆς εὐχῆς ταύτης ὄργανον οὐδεὶς δύναται νά ἦνε ἢ ὁ βασιλεὺς των Ἑλλήνων, πραγματικός ἀπὸ ὀνομαστικού καθιστάμενος. Ἡ ἱστορικὴ των αἰῶνων πείρα μεγαλοφῶνως μαρτυρεῖ, ὅτι ἡ ἐθνικὴ ἐνότις των ἐστερημένων τοιαύτης λαῶν ἐπιτυγχάνεται κατ' ἐξοχὴν διὰ τῆς βασιλείας, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο πολίτευμα ἐκπροσωπούσης ἐνιαίαν τὴν βούλησιν και τὴν δύναμιν τῆς πολιτείας. Δικαίως ἀρα ἀτενίζει τὸ γένος των Ἑλλήνων πρωτίστως πρὸς τὸν βασιλέα, ὡς τὴν ἐνσάρκωσιν των ἐθνικῶν αὐτοῦ πόθων και προσδοκιῶν. Ἔστω ἡ διηνεκὴς σκέψις αὐτοῦ ὁ βασιλεὺς, οὗ ἐπίσης ἔστω ἐνδελεχῆς μερίμνα τὸ ἔθνος.

Διά του ἀμοιβαίου τούτου συνδέσμου πραγματωθήσονται οἱ ἐθνικοὶ πόθοι, τὸ δὲ ἑλληνικόν κατὰστέθη ἰσχυρόν, καθιστάμενον πολιτικῶς ἐνιαῖον.

Τότε ὁ Γεώργιος ἔσται ὁ ἀληθὴς βασιλεὺς των Ἑλλήνων.

Ν. ΚΑΖΑΖΗΣ

Καθηγητής Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

ΓΕΩΡΓΙΩ Δ'

«ὡς δ' ἐρχόμενον ἐν δίκῃ πολλὸς ἄλδος ἀμυνέμεται.» Πινδαρος.

Ἄν ευδαιμονας καλοῦσι τοὺς καθίσαντας εἰς θρόνον, ὃν εὐγνωμονοῦντες ἔχουν εἰς αὐτοὺς δῶση λαοί. Εἰς τοὺς ἐπειτα αἰῶνας πρωτίστος των ευδαιμόνων ὁ πατὴρ ὁ σὸς ὁ πλήρης ἡμερῶν θέλει κληθῆ.

Μὲ τὴν δεξιάν του χεῖρα εὐλογῶν τὴν Ἀλβιδῶνα ἐκεῖ βλέπει νά προσμένῃ στέμμα κόρη προσφιλῆς, και περιχαρῆς τὴν ἄλλαν στρέφει πρὸς τὴν λαμπρὴ δόνα, ἢν ἐκπέμπει βαρυτίμων ἀδαμάντων ἢ πληθύς.

Κόρη ὄρφανή, δὲν ἔχει ἢ Ἑλλάς ἡμῶν νά δεῖξῃ περιδέριον ἀστράπτων ἐκ πυκνῶν μαργαριτῶν, Ἄλλὰ κάλλος ὅπερ ἔχει σύμπασαν τὴν γῆν ἐκπλήξῃ εἰς τὸ στάδιον των φῶτων και των εὐγενῶν τεχνῶν.

Του μεγάλου Ἀλεξάνδρου τὴν ἀπτόπτον ἀνδρείαν πρὸς τὴν τόλμην θά συγκρίνουν ἴσως ἄλλων [στραρχῶν,

Ἄλλὰ του Ὀμήρου μάτην και Πινδαρου τὴν μαγεῖαν θά ζητήσωσιν εἰς πτῆσιν ποιητῶν ἄλλων ἔθνων.]

Ὅτ' ἐχάραιτ' εἰς τὸν λίθον μορφᾶς θείας ὁ Φειδίας, εἰς τὸν Ὀλυμπον ἀνέδῃ ὁ Ἑρμῆς δὲ ὁ σωθεὶς Ἰθάκην τε τον Πραξιτέλῃν μέτοχον ἀθανασίας, κι' ἂν περὶ αὐτοῦ ἐσίγων συγγραφεῖς ἐπιφανεῖς.

Τὴν φωνὴν του Δημοσθένους οὐρανόθεν ἐμπνευσμένην αἰώνως θά κηρύττουν οἱ ἐλεύθεροι ἀστοί, Τὸν Χρυσόστομον δ' εἰς γλώσσῃν μετὸ μέλι κεκριμένῃν θά θαυμάζουν των δογμάτων πάντων οἱ χριστιανοί.

Βασιλεῦ! εἰν ἰδική σου αὐτὴ ἡ κληρονομία, του Φωκά του Νικηφόρου ἢ ρομφαία ἢ χρυσῆ Κι' ὁ σταυρός, ὄνταπεινώσας τοὺς βαρβάρους ἐν Ἀσίᾳ ὁ Ἡράκλειος νά στήσῃ ἐπανέφερ' ἐν πομπῇ.

Μὴ βαρυθυμῆς διότι τὴν πολιτικὴν μαγεῖαν μάταιος εἰρήνης πόθος, ἢ καρδία ἢ ψυχρά! Ἄλλὰ στρέψ' εἰς τὸν λαόν σου, ὅστις τόσον σὲ λατρεύει, ὅστις ἔδειξεν ἐμπράκτως θερμῶς πόσον σ' ἀγαπᾷ.

Εἰς τὰ ὄρη νάναθαίνουν ὡς οἱ ἀετοὶ δὲν εἶδες, των σφαιρῶν των κρότον νάχουν εἰς τὰς εορτὰς [χαρᾶν. Αἱ χρυσαὶ δὲ τῆς πατρίδος ὅταν λάμπωσιν ἐλπίδες, εἰς μεγάλην νά ῥηγγύουν τὴν ψυχὴν παραφορᾶν.]

Φρίττουν ὅταν λέγουν ὅτι ξένοι τὴν Μακεδονίαν, χῶραν του Ἀριστοτέλους μεθρασύτητα ζητοῦν, και διλοῦν ἀπροκαλύπτως εἰς τὴν ἱερὰν μανίαν ὅτι χῶμα προτιμῶσιν ἀψυχον και καταστοῦν.

Βασιλεῦ! τοιαύτην ὄραν μετὸ ὄπλον ἂν σὲ δῶσι εἰς τὸ στάδιον νά ἔλθῃς του πολέμου στρατηγός, Κ' οἱ θεοὶ ἐκ του Ὀλύμπου πάραντα θά καταβῶσι, και του Κωνσταντίνου θέλει λάμψῃ πάλιν ὁ σταυρός.

Ὅχι, ὄχι! μὴν ἀκούῃς των ἐχθρῶν τὰς λοιδορίας, ὁ αὐτὸς ὁ Ἑλλᾶν εἶνε, οἷος ἦτο και προτοῦ. Εἰς τῆς Ἰδης ἀπεδείχῃ τὰς βραχῶδεις ἀκρωρείας εἰς τὸ φρόνημα του ναύτου του γενναίου πανταχοῦ

Ἄν ἐγώισται δειλίας ἐμπλεοὶ σκαιῶς κηρύττουν, ὅτι πᾶσα μεγαλείου νῦν ἀπόλετο ἐλπίς. Ὁ λαὸς πλὴν ἔχει πίστιν εἰς τὸ μέλλον, οὐδ' ἐκπλήττουτον ἀπειλαί, κινδύνου ἀπροόπτου καταγίς.

Και σὺ, ἀναξ, παρομοίως πίστιν ἔχεις, τὸ γνωρίζει ὁ λαὸς σου, ἢ δὲ πίστις ὄρος σείει, και νωθρὸν Πλήθος κατὰ μυριάδας δύναται νά ἐξοπλίσῃ, ἂν ὁ βάρβαρος προβάλῃ μεθρασύτητ' ἀπειλῶν.

Δὲν ἀπέθανεν ὁ Ἑλλᾶν, ὅστις μέγα καύχημά του θεωρεῖ τὸ Μεσολόγγι και τὴν τέφραν των Παρῶν Νικητῆς ἢ νικημένος μετὰ δόξης ἀθανάτου αὐθις θέλει στεφάνωσῃ τὰ πεδία των μαχῶν.

Ἄλλὰ ὄχι, των μαρτύρων ἐστερέωσε τὸ αἷμα, τὸ κηρύττουν οἱ αἰῶνες, τὴν θρησκείαν του Χριστοῦ και τὸ σὸν, μικρὸν εἰσέτι, θέλουν μεγαλύνῃ στέμμα ἦρωες ἀγῶνος μᾶλλον εὐκλειούς του παλαιοῦ.

Εἰς τοὺς γάμους σου θά λέγουν βασιλεῦ, τοὺς ἀργυροῦς ἢ Ἐπτάνησος πῶς ἦλθε μεθ' ἡμῶν και Θεσσαλία, Ἡ δὲ Ἡπειρος και Κρήτη, Θράκη και Μακεδονία, και Μικρὰ Ἀσία ὅταν ἐπετέλεις τοὺς χρυσοῦς.

Βασιλεῖς μ' ἐπωνυμίαν «Μακεδόνας» θ' ἀναστοῦν ἐκ του τάφου νά σου δώσουν τον περιλαμπρὸν των [θρόνον, Χεῖρας θέλ' ἢ γῆ κροτήσῃ κ' οἱ λαοὶ θά σὲ καλοῦν ὡς και τον γεννητορά σου, πρωτίστον των ευδαιμόνων.]

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ι. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ πρ. γυμνασιάρχης, διευθ. «Δραματ. Σχολῆς» κτλ.

Ἀνεπιστρεπτὴ παρῆλθε μία εύτυχῆς εἰκοσιπενταετηρίς, ἦν αἱ εὐχαὶ και τὰ συγχαρητήρια τῶσων συγγενῶν φίλων και ὑπηκόων προπέμπουσιν εἰς τὴν αἰωνιότητα, ἦς τὴν πλάκα μετ' ἀλγους ἐπιτίθουσιν ὁ ἀγγελος ἐκεῖνος, ὅστις ἐγκαίρως ἀπέπτη ἀφ' ἡμῶν ὡς πρῶτος τῆς νέας κατοικίας.

Φε. ΠΡΙΝΤΖΗΣ διευθυντής τῆς «Φύσεως».

Τὸ ἑλληνικόν στέμμα εἶναι ἀνοδοδῶσμη ἀκανθῶν, αἱ ὅποια ἐβλάστησαν ἐπὶ του πατρίου ἐδάφους, ἀφοῦ τούτο ἐποτίσθη δι' αἵματος μαρτύρων. Δούλοι τεσσάρων αἰῶνων τὰς συνέπλεξαν διὰ των χειρῶν των, και τὰς ἐδρόσαν μετὸ δάκρυ των ἦδη ἐν τῷ μέσω αὐτῶν θάλλει ῥόδον εὐώδες. Τὰ φύλλα του, ἀναρριπιζόμενα ὑπὸ τῆς αὔρας των ἑλληνικῶν ὀρέων, θωπεύουσιν αὐτὰς και ἀπομάσσοσι τὸ ἐπ' αὐτῶν δάκρυ. Και του δούλου τὸ δάκρυ ἐκεῖνο ἀναζωογονεῖ τὸ ῥόδον, και του ῥόδου ἢ εὐωδία ἐμπνέει τὴν παρηγορίαν και τὴν ἐλπίδα εἰς ὀλοκλήρον λαόν, ὅστις ὄνειροπόλησε στέμμα ἀκάνθινον μὲν, ἀλλ' αἰώνως ἀμάραντον.

Γεωργιος Π. ΧΑΛΚΙΟΠΟΥΛΟΣ δικηγόρος και καθηγητής.

Εἶθε νά εὐδοκήσῃ ὁ Παντάναξ νά εορτάσῃ ὁ Ἄναξ και ἡ Ἄνασσα των Ἑλλήνων τὰς χρυσοῦς των γάμων ἡμέρας ἐν θυμῷ ἀφάτῳ, ἢ δὲ Ἑλλάς ἢ μεγάλη νά ψάλλῃ παῖνας δόξης αἰδίου, και νά πλέξῃ αὐτοῖς στεφάνους καλλινίκους και ἀμάραντους! Αὐτὴ ἡ ἀκραϊφνῆς και ἐγκάρδιος ὑπὲρ των πολυ-

φιλῶν και πολυτιμῶν Ἀνάκτων εὐχὴ ὄλων των καρδιῶν των ἀπανταχοῦ γῆς Ἑλλήνων, ἐν οἷς θαρρεῖ νά τάσσηται και ὁ ἐλάχιστος των πιστῶν ὑπηκόων.

ΔΗΜ. ΖΩΜΠΟΛΙΑΔΗΣ καθηγητής.

Ὁ βασιλεὺς δὲν πίπτει ὅστις ἐπεσεν ὑπὲρ του ἔθνους ἐνεργῶν. Ἀεῖποτε εἰς τὴν καρδίαν ἴσταται του ἔθνους του ὀρθὸς ὡς ἀνδρίας, ὃν παρερχόμενος ὁ χρόνος παραδίδ' εἰς τοὺς μετέπειτα λαμπρότερον αἰῶνας. Και νεκρὸς ἐὰν αὐτὸς ἐν τάφῳ κεῖται, ζῆ τὸ πνεῦμά του, γιγάντειον ἐκεῖθεν ἀνιστάμενον, διότι γίγας εἰς κληρονομίαν του παρέλαβε τὸ πνεῦμα τούτο, ὁ λαός.

ΜΙΧ. ΑΡΝΙΟΤΑΚΗΣ διευθυντής δραμ. θιάσου «Εὐριπίδης».

Διέρρευσαν εἴκοσι και πέντε ἔτη ἐν τῇ πολυκυμάντῳ του Ἑλληνισμοῦ ἱστορία, ἅτινα συνέδεσαν τούτον μετ' εὐτυχῆς ἡγεμονικῶν σκῆπτρον. Πλὴν μία εὐχὴ δύναται νά ἐκπληρώσῃ τοὺς πόθους του, τὸ νά λατρεῖται τὸ σκῆπτρον τούτο οὐχὶ πλέον ἐπὶ βασιλικῷ θρόνῳ, ἀλλ' ἀνταξίῳ του ἑλληνικοῦ μέλλοντος αὐτοκρατορικοῦ.

Εἶναι εὐχὴ. Μεγαλειότατε, προσφιλῆς των πιστῶν σου ὑπηκόων.

Δ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ διδάκτωρ φ. ε.

Ἄπ' τὴν καρδιά μας βγαίνει μιὰ γλυκεῖα εὐχὴ και [μόνη]

Νά ξαναπεράσουν ἄλλοι εἰκοσιπέντε χρόνοι, Νάναι τότε οἱ ἀσημένιοι γάμοι σας χρυσοί, Και μεγάλη νάναι ἡ Ἑλλάδα ἡ μισή.

Δ. ΣΠΙΝΕΛΛΗΣ μουσουργός.

Ἡ ἐπὶ των ἀδιασειστων βάσεων χριστιανικῆς πίστεως και πολιτικῆς χρηστότητος θεμελιώσας Δυναστικοῦ οἴκου, πολυτιμῶς τυγχάνει των Βασιλέων τῷ ἔθνει εἰσφορά. Ἄν δὲ σήμερον τὴν σεπτὴν κορυφὴν αὐτῶν, ἀργυροῦσιν τελούντων στέψεως Ἰωβιλαίων, δι' ἀνθῶν ἠδίστων και ἀμάραντων ραίνει των ἀγαλλιώντων Ἑλλήνων ἢ χεῖρ, πόθος γόνος θερμαίνει τὰ στήθη αὐτῶν ἵνα κατὰ τὴν συμπλήρωσιν δευτέρου χρονικοῦ σταθμοῦ, δάφνης κλάνας θαλεροὶ εἰς στέφανον ἐπινίκιον συμπλεχθῶσι, τὸ στέμμα δ' αὐτῶν ἀφθονώτερον νά καταλάμπῃ τῆς ἐλευθερίας ὁ πυρός, οὗ αἱ ἀνταίγεια, εἶθε μέρη τῆς ἀπωτάτης νά κυμανθῶσιν Ἑλληνίδος γῆς!

Δ. Ι. ΚΛΑΟΥΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ Διδάκτωρ τῆς Νομικῆς.

Ἐὰν σήμερον, μετὰ πέντε και εἰκοσιν ὄλους ἐνιαυτοῦ ἀπὸ τῆς ὀλβίας Ἰγῶν ἐνώσεως, μέρος μόνον τῆς γῆς των Ἑλλήνων ὑπὸ τὸ σκῆπτρον Ἰγῶν ἀνθῆσαν και ἀξῆσθῃν εορτάσῃ γηθοσύνης τὴν ἐνωσιν ταύτην, εἶθε μετὰ ἐν τέταρτον αἰῶνος πᾶσα γῆ Ἑλληνικὴ ἐλευθέρῃ νά εορτάσῃ περὶ των ἰσχυρῶν και πλήρη δόξης θρόνον Ἰγῶν, και τοὺς χρυσοῦς Ἰγῶν γάμους ἐν χαρᾷ και ἀγαλλιάσει.

Γεωργιος ΣΕΝΑΚΗΣ Καλλιτέχνης γλύπτης.

κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Πλὴν των ἄνω, συντόμως δημοσιευθεισῶν, εὐχῶν

των εν Αθήναις μελών του συλλόγου το λεύκωμα επιμεριάζει και γενικώς τινος εύχας πάντων των επιτιμών και παρέδρων μελών, σημειούμενας δια χρυσών και ποικιλοχρόμων χαρακτήρων. Τα μέλη δε ταύτα εισίν ο πρότασις και πλείστοι καθηγηταί του Πανεπιστημίου, ύπουργοί, ύποστράτηγοι, δήμαρχοι, ανώτεροι αξιωματικοί της ξηράς και της θαλάσσης, καθηγηταί, διευθυνταί έφημεριδών, έπιστήμονες κ.λ. εν Αθήναις, Πειραιεί, Πάτραις, Ναυπλίω, Ζακύνθω, Αργουστολίω, Βώλω, Σύρω, Καλάμαις, Τυρνάβω, Λαρίσση, Καρδίτση, Θήρα, Σμύρνη, Μονάχω, Βερολίνω, Τεργέστη, Αλεξανδρεία, Καίρω, Οδησσώ, Μιτυλήνη, Βραίλα, Κύπρω, Κίπλοει, Σάμω, Βουκουρεστίω κ. λ. κ. λ. έπονται δε τα όνόματα των ύπολοίπων μελών του συλλόγου και εν τέλει και τα των δευτερευόντων Α. Ραγκαβή, Κ. Παπαρηγοπούλου, Ν. Δαμαλά, και Α. Βυζαντίου.

ΑΔΕΛΙΝΑ ΠΑΤΤΗ

Όνομα παγκοσμίου φήμης. Επίγειος νύμφη προσωρεθείσα να ύμνη την εύδαιμονίαν. Θνητή άγγελος, έχουσα το προνόμιον να διερμυνεύη εις αυτόν τον ούρανόν την ανθρώπινη θλίψιν. Μαγική Μούσα, ήτις καθίσταται κυρία των καρδιών, δε συγκινεί και συναρπάζει. Άνδών θείου είδους, ψάλλουσα εις τα κοινωνικά δάση, τας πόλεις, όπως έπίλυση μυσηριώδους τινος εύαγγελίου το θείον χάρισμα εις τους απηνδονκούς εκ της βιωτικής διαπάλης άστους. Δύναμις θείου τινος έλλους με θνητήν περιβολήν, εμφανιζομένη ως βασιλική ίερεία, όπως μύση την κοινωνίαν εις άόρατόν τινα κόσμον εύτυχίας, εις άγνωστόν τινα σφαίραν μακαριότητος. Εικών άγιασθείσα εν τη ύψιστη ποιητική έκφρασει. Άνθοδέσμη διαχέουσα το άρωμα εις τας καρδίας των ανθρώπων της εποχής μας. Κιβωτός ιερά, ένθα έμπερικλείεται πās στεναγμός, πās θρήνος, πās άρμονία, πās μελωδία της κοινωνίας. Άύρα ανακρουομένη υπό άόρατου χειρός και ψάλλουσα το πεπρωμένον και την εύτυχίαν, με φωνήν ήν θα τη έδώρσσε ούράνιός τις εύεργέτης. Dina. Άδελίνα Πάττη.

ΑΔΕΛΙΝΑ ΠΑΤΤΗ

Προσφιλής της Εύρώπης άριστοτέχνις, έξοχος δοιδός, πραγματική καλλιτέχνις, πραγματική, διότι δεν έλπομόνησε τας μεγάλας ύποχρεώσεις προς την άθάνατον πατρίδα του μεγαλείου. . . Θα

έπισκεφθή τας Αθήνας. Είναι καθήκόν της είναι τιμή της.

H.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΑΜΠΕΛΙΟΣ

Έγεννήθη την 24ην Αύγουστου 1787 εν Λευκάδι. Μισών την Ιταλικήν γλώσσαν, ήν έπιμόνος εξήτησαν να τήν διδάξωσι, φίλων δε την Έλληνικήν, εν έτει 1804, έλλείψει ήμιδακτών διδακτηρίων μετέβη εις Πολωνίαν της Ιταλίας ίνα διδάχθῃ τὰ Νομικά. Ο νέος Έλλην δέν έγκρατέλειψε την μελέτην εν τῇ άρχῃ, άλλ' άκροασάμενος την Έρμηνείαν των Έλλήνων Ποιητών παρά της έξόχου Καμπρόνης, και μελετών κατ' ιδίαν, έωπούρει το εν αύτῷ έμφυλον ζωηρόν πνεύμα. Τότε, έσχετίσθη μετὰ της Ιταλικής Φιλολογίας, χάριν των άριστουργημάτων του Άλφιέρη... Ένθουσιασθείς ο Ζαμπέλιος από τας τραγωδίας αυτού, μετέβη εις Φλωρεντίαν, προς γνωριμίαν μετὰ του μεγαλοφυούς τραγωδοποιού. Η συνάντησις αύτη των δύο Ποιητών, συνέτεινε πολύ εις την έπιμονήν και την έμπνευσιν του δευτέρου, έντεύθεν δε εις πολλά των έργων του Ζαμπελίου χωρία αναβλύζει ο Άλφειρικός άσπασμός. Έτος δλόκληρον τόν Άλφιέρη ώνειρεύετο.

Μετ' όλίγον ο τελευταίος της Ιταλίας δραματογράφος εξέπνευσε, και ο νεαρός Ζαμπέλιος λαμβάνει το διδακτορικόν δίπλωμα, εις Πίσαν της Τοσκάνης, οτε άπήλθεν εις Παβίαν εκεί δ' έσχετίσθη μετ' άλλων ένδόξων της Ιταλίας Ποιητών, του Μόντη, Βιμορέλγη, Φοσκόλου και άλλων. Μετ' όλίγον, έκείθεν ο Ζαμπέλιος άπήρξατο εις Παρίσιος, προς συνάντησιν άλλου ώνειροπολούντος Έλληνικήν Φιλολογίαν, Έθνος Έλληνικόν... του Κοραή. Υπό δύο λοιπόν ένδόξους Έλληνας τῶ άπικαλύφθη ή Μούσα: υπό την Καμπρόνην και υπό τόν Κοραή, ή κάλλιον είπείν παρά μὲν της Καμπρόνης προπαρεσκευάσθη το δαιμόνιον, παρά δε του Κοραή άπελύθη εις το άπειρον του σταδίου. Έπιστρέψας ο Ζαμπέλιος εις Λευκάδα, διωρίσθη πάραυτα δικαστής. Έκει εν τῷ μέσῳ των ξηρῶν νομικῶν εργασιῶν καθηνοάζετο εύκόλως το ένθουσιόν πυρ, ή έλλειψις ύφους και στίχου ύπήρχε τάφος, ήν ήδυνάται να ύπερπηδήσῃ. Η ένθους όμως Έλληνική Εύφουία του Ζαμπελίου συντρίψασα πᾶν έμπόδιον ανεπερώθη και ανεπᾶνή ο Τιμολέων, πρώτη του Ζαμπελίου τραγωδία. Κατά των μεγάλων και φυσικῶν προσκομμάτων της άτελείας της γλώσσης εν τῇ εποχῇ εκείνη, ένεκεν της όποιας μία μεγάλη ύπαρξις, εν μέλλον

λαμπρόν έμελλε να ταφῃ... έγραφεν ο Ζαμπέλιος εν τῷ προλόγῳ των τραγωδιῶν:

«Έπεθύμησα να γράψω τραγωδίας, άλλ' ή άτέλεια της έτι άπολιτεύτου γλώσσης μας και ή έλλειψις έπιτηδείου στίχου και ύφους τραγικού, κατ' άρχας μ' έδειλίασαν τόσο, ώστε μικρόν έλλειψε να παραιτήσω, ως άτελειοφόρητον την έπιθυμίαν μου».

Ούτως εξηκολούθησε ο Ζαμπέλιος να παλαιή ένθουσιώδως κατά κάσας δυσχερείας οτε δε μετὰ δωδεκάωρον δικολογικήν ίνασχόλησιν άπεναρκούντο αι δυνάμεις του, εξημεδύονετο ο οίστρος του, έμικροπραγματεί η εύφουία του, και έταπεινούτο η φαντασία του, τότε, άπολαμβάνων όλίγων στιγμῶν άνάπαυσιν, Έλληνα ποιητήν άφήρπαζε και έξερχόμενος εις μεμονωμένον ύφος ήτένιζεν άπειρον ήρίζοντα, ... άλλ' ήρίζοντα δούλον, η καρδία του τότε διεμελλίζετο, ή Εύφουία του ούροδρόμει, και με τρέμουσαν από τόν ένθουσιασμόν χείρα, έτεινε την χαλαρωθείσαν υπό της άνάγκης Μελοποιέμενοι λύραν του και έψαλλεν. Ίσοῦ της πρώτης εκείνης έποχής του ποιητού άγών, άγών πνεύματος και ύλης, καθ' έν ύπερενίκησε το πρώτον.

Ένδεκα εισίν αι ένδεδομένοι και άνέκδοτοι του Ζαμπελίου τραγωδία, ούτω έχουσαι κατά χρονολογικήν τάξιν: α. Τιμολέων, β. Κωνσταντίνος ο Παλαιολόγος γ. Γεώργιος Καστριώτης δ. Ρήγας Θεσσαλός ε. Μάρκος Βότσαρης ς. ζ. Ι. Καποδίστριας ζ. Γ. Καραϊσκάκης, ή Χριστίνα Άναγνωστοπούλου, ο Διάκος, ο Κόδρος, Όδυσσεύς Άνδροῦτσου.

Του Ζαμπελίου το παρελθόν το παρόν και το μέλλον ύπήρξεν ή Ελλάς. Αύτη το όνειρον της νηπιότητός του, αύτη ή Ίερμιάς της νεότητός του, αύτη ή άπόβλεψις της άνδρικῆς του ήλικίας, ή έπις των γηρατειῶν του, ή βακτηρία αύτων. Πολλοί έγένοντο τῷ ποιητῇ προσφιλείς, διότι τῷ άνέφερον περι Έλλάδος, το δε σπουδαστήριον του γέροντος έποποιού της Έλληνικής επανάστασιως, ύπήρξε Μουσειον αύτης, άποθήκη ένδόξων, ιερῶν λειψάνων του άγώνος μας. Έκαστος στίχος του Ζαμπελίου άποτελεῖ και έργον αύταπαρνήσιως, έργον, όπερ πάντοτε θα προσφέρῃ το όνομα του περιβέπτου ποιητού, πάντοτε προσφιλέστερον και μεγαλύτερον.

Ι. Αρ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑΙ ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ Ε. ΡΕΝΑΝ

Ο Έρνέστος Ρενάν γεννήθη εν Τρεγγιέ, κομπούλει του Κότ-Νορ (Cotes-du-Nord) τῇ 27 Φεβρουαρίου 1823. Ο πατήρ του ήτο πλοίαρχος του ναυτικού της άκτοπλοίας, ούτινος ήμέραν τινα το πτώμα εύρεθη τυχαίως επί της φαμιμόδους ακτής του Γοέλο, χωρίς ποτε να γνωσθῃ ή αίτία του θανάτου του. Μετὰ τόν θάνατον του πλοίαρχου Ρενάν, ή οικογένειά του περιέπεσεν εις την έσχάτην ένδειαν, άπουρηθείσα επί τινα χρόνον εις Λανιόν, όπου ο Έρνέστος Ρενάν διήγε τόν βίον άνετώτερον. Μετὰ δύο ή τρία έτη έπιστρέψας εις Τρεγγιέ, εισήλθεν εις το ίερατικόν λύκειον, όπου έθεωρετο ως ύπόδειγμα εργασίας και καλής διαγωγῆς. Πολλάκις έλεγεν εις τούς περι έαυτῶν: «Μίαν μόνην όδον έγνώρισα, την άγουσαν από της οικίας μου εις την σχολήν ούδέποτε δε παρέκλινα ταύτην μεταβαίνων ένταύθα». Αποφοιτίας της σχολῆς ταύτης έστάλη εν έτει 1838 δι' έξόδων της κατόπι των πολλῶν δαπνῶν άς εκείσε έδωκεν εις Παρισίους υπό την έποπτείαν του άββᾶ Dupanloup. Ο Ρενάν ήγε τότε ήλικίαν

δεκαπέντε έτών. Την ρητορικήν έδεδάχη εις την έκκλησιαστικήν σχολήν του άγ. Νικολάου, την φιλοσοφίαν εις το Κολέγιον του Ίσοῦ, όπου είχε διδακάλους τόν άββᾶ Γοσσελίνον, και τόν άββᾶ Μαγνιέ. Εν τῷ λύκειῳ του Saint-Sulpice, κατεγίνατο εις τας γλωσσομαθικῆς σπουδᾶς, όπου τα πρώτα μαθήματα της έβραϊκής έλαβε παρά του άββᾶ Le Hin. Ηδη ο ρητολογισμός κατεκυριεύεν αυτόν επί του δογματισμοῦ, ή πίστις τῷ διεφύγεν, και ο άββᾶς Ρενάν, όστις τότε ήτο άπλοῦς κληρικός, ήρνήθη να προχωρήσῃ περαιτέρω εις τας ίερατικᾶς τάξεις όπισθοχωρήσας δε πρό της ύποδιακονίας εξήλθε της έκκλησίας, ίνα μή προς τόν Θεόν και την συνείδησίν του φευσθῇ. Εν ήλικία είκοσι και τριῶν έτών, ο Ρενάν ήτο ως ο ίδιος είπεν, πολυμαθέστατος και διακεκριμένος μεταῦ των σοφῶν, πλην δέν είχε θέσιν εις τόν κόσμον τουτον, διότι δέν είχαν άκόμη γίνει προλύτης. Εν διαστήματι όμως τριῶν έτών έγένετο διδάκτωρ. Τῷ Πανεπιστήμιον προσήνεγκεν αύτῷ θέσειςεις τας έπαρχίας, άλλ' ούτος τας ήρνήθη, διότι προύτιμα τας υπό έπιτυχίας στεφομένας ήδη σπουδᾶς του. Εν έτει 1848, έλαβε το βραβείον του Volney διά τι ύπόμνημά του επί των σημητικῶν γλωσσῶν, δύο δ' έτη μετὰ ταῦτα ή Ακαδημία τῷ έδωκε έτερον βραβείον διά το πόνημά του. Μελέτη επί της μεσαιωνικής

έλληνικῆς γλώσσης. Τῷ 1849 συγκατένευσε νὰ ἀναπληρώσῃ τὸν κ. Bersot εἰς τὸ λύκειον τῶν Βερσαλιῶν. Συνειργάζετο δὲ ταύτοχρονως εἰς τὸ Liberti de penser, διευθυνομένη ὑπὸ τοῦ συμπατριώτου καὶ φίλου του Jules Simon. Ἐκτοτε ἐλάμβανε μέρος εἰς διάφορα περιοδικὰ συγγράμματα, γνωστὸν δ' εἶναι πόσον διεπρέψε ἐν τῷ Journal de l'Instruction publique, la Revue asiatique, le Journal des Débats, la Revue des Deux-Mondes, κτλ.

Ἡ ἀδελφὴ του τότε, Ἐρριέττα, ἐπανήλθεν ἐκ Πολωνίας ὅπου ἐξήσκει τὸ παιδαγωγικὸν ἐπάγγελμα, ἐν ἔτει 1850. Ὁ Ρενὼν ἐπέσπειρε εἰς συνάντησιν τὴν μέγιστον τῶν Βερολίνου, καὶ ἐπανήλθον εἰς Παρίσιον, ἔπου κατόχησαν ὁμοῦ, ἀπέναντι τῆς μονῆς τῶν Καρμηλιτῶν.

Περὶ τὸν θεωροῦμεν νὰ ἐνδιαιτῶμεν ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ εἰς Ἰταλίαν, τῷ 1849, ὅπῃ ὁ Ρενὼν μετεκοιμάσθη τὴν ὕλην τοῦ συγγράματός του Avenir de l'avenirisme καὶ ἦν ἔλαβεν ὡς θέμα εἰς τὰς διδακτορικὰς αὐτοῦ ἐξετάσεις. Τῷ 1851 διωρίσθη εἰς τὸ τμήμα τῶν χειρογράφων τῆς ἐθνικῆς βιβλιοθήκης τῷ δὲ 1856, ἐν ἡλικίᾳ 33 ἐτῶν, ἐξελέγη μέλος τῆς φιλολογικῆς ἀκαδημίας τῆς Γαλλίας, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Ἀγουστίνου Thierry.

Μόλις τῷ 1860 ἐπεχείρησε τὸ ἐπιδοξὸν εἰς Φοινίκην ταξιδεῖόν του, τῇ συνοδείᾳ τῆς κυναῖκος του Κυρίας Scheffer καὶ τῆς ἀδελφῆς του Ἐρριέττας. Κατὰ τὸ ταξιδεῖον τοῦτο ὡς γνωστὸν, ἐνεπνεύσθη τὴν συγγραφὴν τοῦ Βίου τοῦ Ἰησοῦ. Μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ὁ Ρενὼν ὠνομάσθη ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, καὶ μετὰ τοῦτο ἐν ἔτει 1863, ἐπεφορτίσθη τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἑβραϊκῆς εἰς τὸ Γυμνάσιον τῆς Γαλλίας. Κατὰ τὴν πρώτην παράδοσιν ὁμοῦ, παρουσιάσθη τὸ ζήτημα τῆς θεότητος τοῦ Χριστοῦ ἔνεκεν ὁμοῦ τῆς ἀλλοπροσούνης τοῦ καθηγητοῦ, ἡ ἐξακολούθησις τοῦ μαθήματος τοῦτου παρεμποδίσθη.

Ὁ παυθεὶς ὁμοῦ καθηγητῆς ἐξικολούθησε τὴν σειρὰν τῶν παραδόσεων του ἐν τῷ ἴδιῳ του οἴκῳ μέχρι τοῦ ἔτους 1870, ὅπῃ ὁ κ. Jules Simon ἀπέδωκε τὴν ἐδραν του εἰς τὸν σοφόν...

Τὰ σπουδαιότερα τῶν ἔργων του ὑπῆρξαν τὰ ἑξῆς:

«Ἱστορία τῆς καταγωγῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ». — «Ὁ βίος τοῦ Ἰησοῦ». — «Ὁ ἀντίχριστος». — «Τὰ εὐαγγέλια καὶ ἡ δευτέρα χριστιανικὴ γενεά». — «Ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία». — «Ὁ ἅγιος Παῦλος», μετὰ χάριτος τῶν ταξιδιωναύτου. — «Μάρκος Ἀυρήλιος» καὶ τὸ τέλος τοῦ ἀρχαίου κόσμου.

«Τὸ βιβλίον τοῦ Ἰωβ». Ἐκ τῆς Ἑβραϊκῆς
«Τὸ ἄσμα τῶν ἁμαρτῶν». »
«Ὁ Ἐκκλησιαστής». »
«Ἱστορία τοῦ λαοῦ τοῦ Ἰσραήλ».

«Περὶ καταγωγῆς τῆς γλώσσης». — «Φιλοσοφικὸν διάλογον». — «Καλιδῶν» φιλοσοφικὸν δράμα. — «Ὁ ἱερεὺς τοῦ Νεμί». Φιλοσοφικὸν δράμα. — «Τὸ μέλλον τῆς ἐπιστήμης». — «Ἀποστολὴ εἰς Φοινίκην», καὶ πλείστα ἄλλα.

Εἰς τὴν πολιτικὴν ἔσχε πολλὰς ὑποψηφιότητας.

Τῷ 1878 ἐξελέγη μέλος τῆς γαλλικῆς ἀκαδημίας. Διεδέχθη κατόπιν τὸν κ. Laboulaye ὡς διοικητῆς τοῦ Γαλλικοῦ Κολλεγίου, ἐκλεγθεὶς ἐκ νέου, κατὰ τὴν συνθήσειαν ὑπὸ τῶν καθηγητῶν, τῷ δὲ 1888 ὠνομάσθη μέγας ἱππότης τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, καὶ ὑπῆρξε μέλος τοῦ συμβουλίου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Miguet.

Φ. Π.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΕΡΩΝΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Ἡ ἰδιοφυΐα ὀργάζει εἰς τὴν νεότητά, ὡς ἀπέδειξεν ἡ ἀρχαία δραματικὴ πλειάς, καὶ νῦν, ὡς ἀπαντᾷ τις παραδείγματα εἰς τὰ ἔργα τοῦ Σχιλλέρου καὶ τοῦ Γκαίτε, τοῦ Σαικοπέριου καὶ τοῦ Ἀλφιέρη· εἰς τὴν νεότητά ἀνήκει ἡ παραγωγικὴ ἐνέργεια, ἡ ἐπιμελημένη ἐργασία καὶ ἡ ὄριμος δρᾶσις. Τοῦτο εἶναι δικαίωμα, ὅπερ οὐδεὶς δύναται νὰ ἀφαιρέσῃ ἀπ' αὐτῆς. Εἰς τὴν νεότητά ἐδόθη τὸ προνόμιον τῆς αἰσθητοποίησης, καὶ τῆς μιμήσεως τοῦ φυσικοῦ μεγαλείου, διότι κατὰ τὸν

Ἀριστοτέλη, τελεία ποιήσις εἶναι ἡ ἀπλή τῆς φύσεως μίμησις· αὕτη ὁ ἀνώτατος τύπος, ἡ θεμελιώδης γνώμη, τὸ ὑψηλὸν ἀξίωμα. Ἡ νεότης εἶναι προωρισμένη διὰ τὰ μεγάλα ἔργα· ἐν αὐτῇ ὀφείλει νὰ διαλάμπῃ λαμπρὰ καὶ γενναία ἰδέα, καὶ ἐν τῇ μεγαλοφροσύνῃ αὐτῆς νὰ ἐνυπάρχῃ εἰς μέγας, ὑψηλός, θεῖος σκοπός.

Τὴν σεμνὴν παρθένον, τὴν νεορὰν ἀριστοτέχνιδαν, κρίνομεν ἀπὸ τῆς ἀπόψεως ταύτης. Ἐζητήσομεν ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ αὐτῆς ἐνεργείᾳ τὰ στοιχεῖα, ἅτινα ἀποτελοῦσι τὸ μόνον ουστατικὸν τῆς ἀληθοῦς καλλιτεχνικῆς ἀξίας, καὶ τὰ ἀνεύρομεν. Ἰσως παραμένουσι εἰσέτι ἀγνωστοτάυτα παρὰ τοῖς πολλοῖς, ἰσως παρορῶνται, ἰσως καὶ νὰ μὴν ἀναγνωρίζωνται. Πάντα ταῦτα δύναται ν' ἀναμένῃ τις παρ' ἐκείνων, οἵτινες δὲν συναισθάνονται τί ἐστὶν ἀλήθεια.

Πλὴν, εἰς τὴν ὑψηλὴν ταύτης προπαισίαν ταχθέντες, ἀνελάσμεν, καὶ θὰ ἐργασθῶμεν πάσῃ δυνάμει, ὅπως ἐπιτελέσωμεν τὸ ἐπιβαλλόμενον καθήκον. Οὐδεὶς δεσμός μᾶς ἐξαναγκάζει εἰς τὴν δι' ὠρισμένα ἄτομα θερμὴν ἐνέργειαν, οὐδεμία ὑποχρέωσις, οὐδεμία συμπάθεια, ἐκτὸς τῆς συνειδήσεως. Εἰμεθα βέβαιοι, ὅτι αἱ πεποιθήσεις ἡμῶν δὲν ἐπιβαρύνονται ὑπὸ τῆς ἀπάτης, οὐδὲ τὰ τέλεια χαρακτηριστικὰ τῆς ἀληθοῦς ἰκανότητος παρεστάθησαν πρὸ ἡμῶν με ἄλλοιαν ὄλως μορφήν. Ὑποστηρίζομεν τὴν καλλιτεχνίαν, καὶ τοὺς ἀληθεῖς καλλιτέχνους, εἰς οὐς δὲν ἐδόθη ὁ ἠθικὸς νόμος, ἀλλ' ἐνεχαράχθη ὑπὸ τῆς φύσεως ἐν τῇ καρδίᾳ τῶν, ὡς εἶπεν ὁ μέγας Κλωποτόκιος. Ὑποστηρίζομεν τὴν μεγαλόνοιαν, ἣτις θὰ θραύσῃ με τὸ σκηπτρον τῆς ὑπεροχῆς τὰ κοινὰ ὄρια, θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν πεπατημένην ὁδὸν, καὶ θὰ προβῇ εἰς τὰ προδιαγεγραμμένα, ἀντάξια τῆς εὐμενοῦς θείας χάριτος, σχέδια.

Τὰς μεγάλας ψυχὰς ἐνθα ἐνυπάρχει θαυματουργὸς δύναμις, ἀφαιρετικὴ ἰσχύς, ἔκτακτος δεσμός ὑψηλῶν χαρισμάτων, ἔξοχος διδακτικὴ ἰκανότης, γνωρίζει τις νὰ τιμᾷ δεόντως, καὶ τὰς μεγάλας καρδίας, ἐνθα βασιλεύει ἡ εὐγενὴς αἰσθητικὴ διαμόρφωσις, ἡ τελεία ἰσχύς πρὸς ἀνάπλασιν ἐπὶ τοῦ σκηνικοῦ κόσμου καὶ ἀναγέννησιν, καὶ ἐνθα ἐγκρύπτεται ἡ ὑπερήφανος τῆς ὑποκριτικῆς καλλιτεχνίας μορφή.

Ἀποβλέποντες εἰς τὴν θείαν καταγωγὴν τῆς ἀριστοτέχνιδος νύμφης, τῆς σφριγώσης ταύτης νεανικῆς ὑπάρξεως, ἐλπίζομεν, ἀφοῦ ἀποσεσθῶσι τὰ ἀπαραίτητα σφάλματιδια, καὶ ἐκμηδενισθῶσιν αἱ πρώται ἀδυναμίαι αἱ συμπαρομαρτοῦσαι εἰς τὴν πληθὺν τῶν προτερημάτων, καὶ διὰ καταλλήλου παρασκευῆς καὶ ἐπιμελοῦς ἐπιμαθήσεως κατορθωθῇ πρωτοτυποτέρα τις ἰδιοφυΐα, τότε νὰ δυνήθῃ θαρρουντικῶς ἡ ταλαίπωρος σκηνὴ ἡμῶν νὰ καυχήθῃ, ὅτι ἀπέκτησε τέλειον τύπον δυνάμενον νὰ ἐξυπηρετήσῃ μεγάλως πᾶν ὅ,τι ἀπαιτεῖται, διὰ νὰ κατασταθῇ αὕτη, ἀξία τοῦ προορισμοῦ τῆς.

Ἡ δεοποιὶς Βερώνη ἐμφορεῖται ὑπὸ ἑτέρας τινος δυνάμεως μᾶλλον θερμουργοῦ, ὑπὸ χαρακτήρος τινος ἠθικῆς παραγωγῆς, ὑπὸ μυστηριώδους τινος γοήτρου προσβάλλοντος παραύτικα τὴν καλλιτεχνικὴν διάπλασιν τοῦ θεατοῦ. Σαγηνεῦει, χωρὶς νὰ ἐπιδεικνύῃ τίνος μέσου ποιεῖται χρῆσιν, ὡς ὁ Σαικοπέρος περιγράφει τὸ θέαμα τῶν ψυχῶν γινομένων ἔρμαιον «τῆς μουσικῆς φρενηλασίας», καὶ ὁ Οὐγκὼ ὁμιλῶν περὶ ἐρωτος, συνεπιφέρων ὅτι «ἄμα γυνὴ τις διαβῆ ἐνώπιόν σου φωτοβολοῦσα σὲ κατέστρεψε, τὴν ἡγάπησας» οὕτω καὶ ἡ ἡμετέρα καλλιτέχνις ἐκ πρώτης ὄψεως ἐπιδεικνύει ἰδιαίτερα τινὰ προνόμια ἅτινα καθιστῶσιν αὐτὴν ὄντως γόησον δυνάμιν. Ἰσως τὰ δάκρυα ἅτινα ἀποσπᾷ ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν δὲν ἔχουσιν εἰσπάντας τὴν αὐτὴν ἱερότητα. Ἰσως καιριδίαιμα σατανικὸν ἀπήνησε κατὰ τὰς συγκιτικτέρας στιγμὰς τῆς σκηνικῆς δράσεως, δὲν ἐπετα ὁμοῦ ἐκ τούτου ὅτι δύναται νὰ δημιουργήθῃ καὶ μεσότης τις· καὶ τοῦτο, διότι ὅπως ὁ ἔρως εἶναι ἡ μέγας ἡ γελῶτος, οὕτω καὶ τῶν θεατῶν ἡ ἰδιοσυγκρασία ἡ συγκίνησις εἰρῶνι· τοιοῦτον δυστυχῶς ἀποτέλεσμα συν-

επέφερε ἡ ἐσχάτως ἀναπτυχθεῖσα μωρὸν διαμάχη, ἣτις τοσοῦτον ἐζημίωσε τοὺς δύο ἀστέρας ἀφ' ὧν ἀναμένει τὸ φῶς ἡ πτωχὴ Ἑλληνικὴ σκηνή. Ὁ εἰς μέγιστον τῶν παρόντων, ὁ ἕτερος τοῦ μέλλοντος. Εὐρέθησαν καὶ κριτικοὶ ἀνόσιοι, καὶ ὑποστηρικταὶ ὑπερβολικῆς ἀξίας, καὶ διώκται μικροπρεποῦς χαρακτήρος· ἀδιάφορον ἠθέλησαν ν' ἀποδείξωσιν οἱ μὲν τὰ καλαισθητικὰ χαρίσματα, οἱ δὲ τὸ ἔκτακτον προσὸν τῆς ἀκοῆς τῶν διὰ νὰ διακρίνῃ εἰς τί μετὰλλον ἢ ἀκουσμένη φωνὴ ἀνήκει, οἱ δὲ νὰ δημιουργήσωσι ψεῦδη ἀνυπόφορα γινόμενα ἀστραπιαίως πιστευτὰ, καθ' ὅτι «je grösser die Lüge ist, desto leichter wird sie geglaubt». Ἐσχάτως ἀνεπτύχθη τοιοῦτος θεατρικὸς ἀναθρασμός, ὥστε ἐν τῇ κακίᾳ αὐτοῦ ἐφαρμογῇ ἡδυνάτο τις ἀξιόλογα νὰ βλέπῃ τὸν πωλητὴν τοῦ passa-tempo, νὰ κρίνῃ περὶ τῆς «Μερόπης» ἢ τῆς «Λεκουβέρρ» πιθανὸν ὁ κύριος οὗτος νὰ ἦναι μεγαλοφυΐα· δὲν ἀντιλέγομεν πιθανὸν νὰ ἦναι μέγας νοῦς, νὰ ἐμπνέται, νὰ μεταρσιούται, νὰ τῷ φαίνωνται τὰ φυσικὰ ὡς ἀποσπασθέντες μαργαρίται ἀπὸ περιδεραῖον νύμφης· μάλιστα δὲν ἔπειται ὁμοῦ ἐκ τούτου ὅτι καὶ ἡ κρίσις αὐτοῦ δικαία ἐστίν. Εὐρισκεταί τις εἰς τὴν δυσάρεστον θέσιν νὰ ἐρωτᾷται παρὰ κομπᾶσου ἢ ἄλλου τινος τοιαύτης συνωμοταξίας, πῶς εὐρίσκει τὴν δεῖνα σκηνήν, — καθ' ἣν ἐννοεῖται, μόνον ψυχολογικὴ ἔρευνα, μελέτη ἐπισταμένη καὶ αἰσθητικὴ δύναμις δύναται νὰ ἀνεύρῃ τὴν ἀληθῆ ἀξίαν· ἀνευ ἐσκεμμένης μελέτης, βασιμῶν πεποιθήσεως, ἐπισταμένης καὶ ἀκριβοῦς ἐξετάσεως, ἐγράφησαν τόσα, ὅσα ἐὰν παραβλῶσιν πρὸς τὸ μέγα τῆς ἐποχῆς μας ζήτημα, τοῦ Ζάππα ἢ τῆς καθόδου τῶν οικονομολόγων, θὰ ὑστερήσωσι πολὺ κατὰ προσήματα. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα; καὶ ἡ ἐκ τούτου ὠφέλεια;.. Μὰ τὴν Νέμεσιν, δειλιωμέν· ἐλευθέρως νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, ἀν καὶ πάντες δύναται νὰ τὸ ὑποθέσωσι.

Ἡ κ. Παρασκευοπούλου ἦτο καὶ διαμένει καλλιτέχνις, ἀξία θαυμασμοῦ καὶ λατρείας· ἡ ἐποχὴ αὕτη τῇ χρεωστῇ μεγίστην εὐγνωμοσύνην διότι νῦν τὸ δράμα ἀνέλαβε καὶ πάλιν τὸν πρέποντα χαρακτήρα, νῦν εὐρε τὴν ἀξίαν του· νῦν ὑπερήφανος κατεπατήθη ὁ γελῶτος ἐκεῖνος τῆς κωμῆδος συνασπισμός, ὅστις κατέστρεψε τὸν ἀληθῆ σκοπὸν τοῦ θεατοῦ, ἐκμεταλλευθεὶς αὐτὸν χάριν τοῦ ὑλιστικοῦ τῶν συμφερόντων. Ἡ κ. Παρασκευοπούλου εἰργάσθη διὰ τοῦτο. Ἠγωνίσθη, καὶ τὸ κατώρθωσε. Εὐγέ τῆς. Πλὴν, ὅταν ὁ φθινοπωρινὸς ἀνεμος διὰ τῆς παγωμένης αὐτοῦ πνοῆς διαχύσῃ ἡρέμα ἐπὶ τοῦ ἀνθισμένου ῥόδου τὴν ψυχρότητά του, ὅταν ὁ ἥλιός του δύνῃ ἀφίνῃ τοῦτο ὄρφανόν τῶν εὐεργετικῶν του ἀκτίνων, ὅταν τοῦτο ἀποκαμιὸν ἐκ τῆς αὔρας τῶν Ζεφυρῶν, ἐκ τῆς ἀρμονίας τῶν χρυσαλλιδῶν, ἐκ τῆς δρόσου τῆς πρωΐας, κύπτει πρὸς τὴν γῆν, ὡ, τότε κλείει τὸ ὠραῖον τῆς ζωῆς του βιβλίον, καὶ αἱ σελίδες του πληροῦνται ἀληθινοῦ ἀναμνήσεων· ζῆ καὶ τότε, ἀλλὰ με ἀναμνήσεις. Οὕτω καὶ ἡ ἡρώϊς, ἡ μάρτυς καλλιτέχνις, ἠγωνίσθη, ἔδρασεν, ἐστέφθη με τοὺς δρασερωτέροισ τῆς δάμνης κλάδους, ἐρραντίσθη με τὰ πολυτιμότερα τῶν ἀνθέων μῦρα, ἔχαιρετίσθη με τὴν ἀγάπην καὶ τὴν λατρείαν τῶν εὐγενεστέρων καρδιῶν· πλὴν, τὸ μαρτύριον τοῦ βίου ἀπαιτεῖ, ὅπως αἱ καρδίαι αὗται μὴ βλέπωσιν ἐπὶ πλέον αὐτὴν μαρτυροῦσαν, ἀγωνιζομένη με θέλησιν ἀλλ' οὐχὶ καὶ με δύναμιν, με ἀγάπην ἀλλ' οὐχὶ καὶ με θάρρος, με ἐλπίδας ἀλλὰ καὶ οὐχὶ καὶ με γενναϊότητα.

Εἶναι εἰκὼν πλέον, ἐνθα τις θ' ἀνακαλύπτῃ μεγάλας ἀναμνήσεις· θὰ δακρῆ πρὸ αὐτῆς, θὰ συγκινηθῆ, καὶ θὰ προσφέρῃ τὸν εὐώδη τῆς εὐγνωμοσύνης λιβανωτόν. Θὰ ἦναι ἡ ὑψίστη τιμὴ του, ὅπως θὰ ἦναι καὶ τὸ ὑψιστὸν καθήκον του.

Ἀλλὰ, κατὰ τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς, ὅταν διὰ τῶν χρυσῶν πτερύγων τῆς φαντασίας καὶ τῶν ὀνείρων προσεγγίσωμεν τὸν οὐρανόν, καὶ με τὴν καλλονὴν αὐτοῦ κοσμήσωμεν τὸν ψυχικὸν κόσμον, τότε θ' ἀνεύρωμεν τοὺς ἀπα-

ραιτήτους ἐκείνους χρωστήρας δι' ὧν ζωηρὰν καὶ θαυμαστὴν τὴν καλλιτεχνικὴν θὰ καταστήσωμεν εἰκόνα. Νέα αὐγὴ χαριτωμένη, μαγικὴ, φωτεινὴ, ἀνέτειλε: τὸ ἔαρ τῆς ἐξιδανικεύσεως τοῦ καλοῦ· αὕτη ἡ ἀλήθεια, καὶ κατὰ τὸν Πυθαγόραν «σιγὰν τὴν ἀλήθειαν χρυσὸν ἐστὶ θάπτειν».

Ἡ δὲ Βερώνη μόλις πρὸ ὀλίγου ἐγνωρίσθη πως ὑπὸ τῆς κοινῆς. Διαμένει κατὰ τὸ πλεῖστον ἀγνωστος, ἔστω καὶ ἂν τὸ ἐρευνητικὸν τῆς κριτικῆς βλέμμα ἐνόμισεν, ὅτι εἰσέδουεν εἰς τὴν ἀγνωστον ταύτην πλαστικὴν δημιουργίαν. Ἐστὼ ἐνόμισεν ὅτι ἀνεκάλυψε κάτι τι ἐκ τῆς ἐρευνησεως ταύτης, καὶ τοῦτο, διὰ νὰ μὴ πάῃ ἡ δουλειὰ χαμμένη. Τὸ κάτι τι τοῦτο, εἶναι τὸ μόνον προτέρημα ὅπερ συναπεκόμισε. Καὶ διὰ νὰ πληρωθῇ ὁχώρος τῶν ἄλλων χαρισμάτων, ἅτινα δὲν ἠδυνήθη ν' ἀνακαλύψῃ ἀραδιάζει ὅλα τὰ ἐλαττώματα ὅσα ἐχρειάζοντε, καὶ ἰδοὺ τὴν βλέπομεν ψυχρὰν, μὴ συναισθανομένην, ῥίπτουσαν τὰ βλέμματα ἐκτὸς τῆς σκηνῆς ἀδιαφοροῦσα διὰ ταύτην, στερουμένην κινήσεως, σκηνικῆς δράσεως, καὶ ἠθοποιικῆς ἐνεργείας.

Ἡ νεαρὰ καλλιτέχνις ἡμῶν ἐθεωρήθη ψυχρά! «Le feu qui semble eteint» πιθανόν νὰ μὴ ἐθέρμανε καὶ ψυχρὰς τινὰς καρδίας, διότι «Assez de leur complots l' infidele malice, a nourri le desordre et la sedition». Ἡ εἰς πᾶσαν εὐγενὴ καὶ μεγάλην πράξιν συμπαρομαρτοῦσα ἀντίπραξις, καὶ νῦν ἀρκοῦντως ἐξεδηλώθη διὰ τοῦ ψεύθους, διασπείρασα πτωχαλοζονείας τινος τὰ ποταπὰ ἐνοστικα, ἴδια εἰς μικροῦς καὶ ἀνελευθέρους, διότι κατὰ τὸν Σοφοκλέα «ἐλευθέρου μόνον ἀνδρὸς τάληθῃ λέγειν». Τῆς ἀληθείας μόνον ἐπεκαλέσθημεν τὴν εὐμενῆ προστασίαν, καὶ θὰ ἐμπνευσθῶμεν μόνον ἀπὸ τὸ κάλλος αὐτῆς, ὅπερ κατὰ τινὰ φιλόσοφον «οὐκ ἐστὶν ζωγράφος οὐδ' ἀνδριαντοποιὸς ὅστις ἂν πλάσαι».

Δὲν σκοπῶμεν ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἀναιρέσωμεν ταῦτα, ἀφοῦ μάλιστα εἰσὶν ἀπόρροια βεβαιομένης καὶ ἀμελετήτου ἐργασίας, καθ' ὅτι ἐπιφυλασσόμεθα ἐν εἰδικῇ μελέτῃ νὰ ἐκθέσωμεν, ἐν καιρῷ τῷ δέοντι, ἐν πρὸς ἐν τὰ ἔξοχα προτερήματα, τὰ χαρίσματα, τὴν ἠθικὴν καὶ διανοητικὴν μόρφωσιν, τὴν ἀνάπτυξιν, καὶ τὰ πολύτιμα ἐφόδια ἅτινα ἀνεύρωμεν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ νεαρᾷ καλλιτεχνίᾳ παρακολουθήσαντες μετ' ἀκριθείας καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας ἐν τῇ καλλιτεχνικῇ δράσει αὐτῆς, ἐν ἣ ἀνευρίσκομεν μέγαν πυρῆνα εὐτυχοῦς θεατρικοῦ μέλλοντος. Τὸ ὁμοιογενεῖς θὰ τὸ ἀποδείξωμεν δ' ὅσον δυνάμεθα σαφέστερον, καὶ εἰμεθα πεπεισμένοι ὅτι θὰ δυνήθωμεν νὰ συγχαρῶμεν ἡμᾶς αὐτοῦς, διότι ἐκ τῶν πρώτων προσεφέραμεν τὴν ἀσθενὴ ἡμῶν ὑπηρεσίαν εἰς τοιοῦτον εὐγενὴ ἀγῶνα.

Θὰ ἔλθῃ ἐποχὴ καθ' ἣν θὰ λέγωμεν μεθ' ὑπερηφανείας «Τὴν ἔλθα! τὴν ἡκουσα». Νῦν, ἀς ἐλπίζῃ δακρύουσα, ἀς ἀναμένῃ στενάζουσα· διότι «ὅ,τι καλόν, ὅ,τι ὠραῖον εἰς τὴν γῆν αὐτὴν πικρὰ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ πάσῃ πέπρωται» ὡς εἶπεν ὁ μέγας ποιητῆς τῆς δαφνῶνων τῆς Μυτιλήνης.

Ὅνειρα πραγματοποιούμενα, πόθοι ἐκκληρούμενοι, ἐλπίδες λαμβάνουσαι πραγματικὴν ἀξίαν, εὐχαι ἐπιτελούμεναι, εὐγενεῖς καὶ ἀγναὶ ἐπιθυμίαι μὴ μένουσαι ἀνεκτέλεστοι. Ἰδοὺ ἡ ἀρχὴ τοῦ καλλιτεχνικοῦ σταδίου τῆς Αἰκ. Βερώνη. Εἰς τὸ ψυχρὸν εἶδωλον τῆς καλλιτεχνίας ἐμφυσᾷ νέαν πνοήν, πλείονα ζωῆν, θερμότεραν δρᾶσιν, εὐτυχεστέραν ζωῆν... Ἐν τῇ πολυκυμάντῳ συγχρόνῳ ἱστορίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου, ἐνθα εἰς τὸ μαρτυρικὸν αὐτοῦ στάδιον εὐγενεῖς ἀγωνιστοὶ συναπεκόμισαν ἠρωϊκῶν ἀναμνήσεων εἰκόνα, ἐνθα τόσαι ὑπάρξεις κατέστησαν θύματα τοῦ ὑπερτῆς καλλιτεχνίας ζήλου τῶν, ἐκεῖ εἶναι τὸ καθήκον σου, σεμνὴ ἡρώϊς, εἶναι ἡ τιμὴ σου εὐγενῆς τοῦ Βοσπόρου νύμφης.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τινὰ ἐπιδεικνυόμενον ὡς πνευματώδη, ἐγένετο ἡ ἐξῆς ἐρώτησις, ἐν τινὶ συναναστροφῇ.

— Ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ γυναικὸς καὶ καθρέπτου.

— Ὅτι, ἡ μὲν γυνὴ ἠμιλεῖ χωρὶς νὰ ἀντανακλά, ἐνῶ ὁ καθρέπτης ἀντανακλά χωρὶς νὰ ἠμιλή, ἀπήντησεν, ἐπαιρόμενος ἐπὶ τῇ εὐφυίᾳ του, ὁ φαντασμένος.

— Καὶ δύνασθε, Κυρία, νὰ μᾶς εἰπῆτε, ὑπέλαθε τότε ἐτοιμῶς, Κυρία τις, ὅποια διαφορὰ ὑπάρχει μεταξύ ἀνδρὸς καὶ καθρέπτου;

— Μάλιστα, Κυρία, ἀπήντησεν ὁ quasi πνευματώδης. Οὐδεμία διαφορὰ ὑπάρχει, διότι ἀμφότεροι πιστῶς ἀποτυπώνουσι τὴν εἰκόνα τῆς γυναικὸς.

— Ὅχι, ἐπανέλαθεν ἡ γυνή, ὑπάρχει ἡ διαφορὰ, ὅτι ὁ μὲν ἀνὴρ οὐδέποτε ἐρχεται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τῆς καρδίας τῆς γυναικὸς, ἐνῶ ὁ καθρέπτης καθ' ἑκάστην στιγμὴν ἐρχεται εἰς συνάφειαν μετ' αὐτοῦ.

Ἄγγλος τις ἐξεληθὼν εἰς τὸ Φάληρον, μετέβη εἰς τὸ κουρείον τοῦ κ. Στ. . .

— Θέλω νὰ μὲ ξυρίσῃς καλὰ, τῷ λέγει, καὶ θὰ σὲ πληρώσω γενναίως. Ἀλλὰ πρόσεξε μὴ μὲ κόψῃς, διότι θὰ σοῦ πετάξω τὰ μυαλὰ σ' τὸν ἀέρα.

Καὶ ἐν ταύτῳ τῷ εἶδειξε τὸ πιστόλιόν του.

Ὁ κ. Στ. . . φύσει βαρύνθους, ἐνόησας τὸ ἀμετάτρεπτον τοῦ Ἄγγλου, ἤρξατο τοῦ ἔργου του μὲ ἐν ζήρῳ καλὰ.

Ἀφοῦ ἐξυρίσθη μετ' ἐκπλήξεως ἐρωτᾷ ὁ Ἄγγλος:

— Πῶς, κ. Στ. . . δὲν σὲ ἐφόβισε τὸ πιστόλι μου;

— Ὅχι, ἀπήντησεν ἀφελῶς ὁ κ. Στ. . . διότι ἂν εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ σὲ κόψω κατ' ἐλάχιστον, θὰ σοῦ κοβα ἀμέπως τὴν κεφαλὴν, πρὶν προλάβῃς σὺ νὰ μοῦ πετάξῃς τὰ μυαλὰ σ' τὸν ἀέρα.

ΒΑΚΧΙΚΟΝ

Ἀπὸ τοῦ κόσμου κευκηκὸς τὴν πλάνου ἀστασίαν,
ἐντὸς τοῦ ποτηρίου μου εὖρον τὴν ἡσυχίαν.
ζωὴν κ' ἐλπίδας ἐν αὐτῷ καὶ πόθους ἐσωκλιῶ
δοτε νὰ πῶ.

Μακρὰν ἐδῶ τῶν συμφορῶν, τῶν θυελλῶν τοῦ βίου
αἰσθάνομαι, ὡς διασωθεὶς ναύτης ἐκ ναυαγίου
καὶ εὐρεθεὶς ἐν ἀσφαλεὶ ἐντὸς λιμένος πλοῖου.
Δός μοι νὰ πῶ.

Τὴν ἔχαριν ἀλήθειαν γυμνὴν δὲν βλέπω πλέον.
Ἄλλην ἀπήλαυσα ζωὴν, καὶ κόσμον ἔχω νέον.
Ἐν τῶν οὐνείρων τῷ εὐρεὶ κυμαίνομαι πιδίω —
δοτε νὰ πῶ!

Ὡ οἶνε, ἐν τῇ πορφύρᾳ, ἐν τῇ θεσμῇ ῥοῆ σου,
τὸ αἷμα ὄλον τὸ σφριγδὸν πάλλει τοῦ Διονύσου,
μὲ τὴν καρδίαν τοῦ Θεοῦ, ἡμίθεος μεθύω.
Δός μοι νὰ πῶ.

Καὶ ψεύστης ἂν ὁ οἶνος μου μὲ δηλητηριάζει,
ἔτι τὸν ἀγαπῶ. Ἢδὲν τὸ τέλος μ' ἐτοιμάζει.
Χύνει χαρὰν καὶ ἐπαρσιν ἐν τῷ δηλητηρίῳ —
Δός μοι νὰ πῶ!

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΚΑΒΑΦΗΣ.

ΧΚΕΥΕΙ

Οἱ νόμοι ἠμοιάζουσι πρὸς κακῶς τεταμένον σχοινίον, ὅπερ

οἱ μὲν πλούσιοι πηδῶσιν εὐκόλως ἀνωθεν, οἱ δὲ πτωχοὶ διέρχονται κύπτοντες κάτωθεν.

Οὐδεὶς ἀποκτᾷ τι ἠθικῶς ἢ ὑλικῶς, χωρὶς τὸ ἀντικείμενον τῆς χαρᾶς του, νὰ μὴ ἦ πρόξενον βλάβης ἢ καὶ καταστροφῆς εἰς ἕτερον.

Ἡ γραφὴς ἠμοιάζει τὸ ξίφος. Οὐδέτερον ἀνταποδίδει ὅ,τι λαμβάνει, οὐδέτερον θεραπεύει ὅ,τι κακὸν προξενεῖ.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ".

A. A. Taganrog. Ἐπιστολὴ καὶ συνδρομαὶ ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ, καὶ σὰς ἐγράψαμεν.—K. K. Gaesti. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις ἐν παρόντι φύλλῳ.—A. A. Λάρισσα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις στέλλεται σὺν παρόντι φύλλῳ.—N. K. Σέρρον. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Συνδρομητικὴ ἐνεγράφη. Φύλλα ἀπεστάλησαν Εὐχαριστοῦμεν πολὺ. Ἀριθμὸς λαχείου σας 2226. Ταχυδρομικῶς πλειότερα.—Γ. Γ. Σέρρον. Ἐγένετο λάθος. Ἐδιορθώθη. Ἀντίγραφον ἀποδείξεως σας ἐστάλη ἐκ νέου ἐν παρόντι φύλλῳ. Ἀριθμὸς λαχείου σας 2227.—A. B. Λεβαθεῖαν. Συμπλήρωμα συνδρομῆς σας ἐλήφθη καὶ παρεδόκαμεν ἀποδείξιν ἐτησίως συνδρομῆς σας μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σας.—K. H. Βραΐλα Διεύθυνσιν σας συνεπληρώσαμεν καὶ ἤδη θὰ λαμβάνετε φύλλα κατ' εὐθείαν. Ἐν τούτοις σὰς ἐστείλαμεν ἑλλείποντα καὶ ἂν σὰς ἐλλείπουσι καὶ ἄλλα μᾶς γράψετε.—I. Γ. Βραΐλα. Στερούμεθα εἰδήσεων σας καὶ ἀπορούμεν ἐπὶ βραδύτητι.—Γ. Κ. Βραΐλα. Ἀναμένομεν ἐκκαθάρισιν ἵνα σὰς στείλωμεν ἐτίρας.—A. N. B. Μεσσηνίαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Σὰς ἀπηγγέλισαμεν καὶ ἀπεστείλαμεν B. χρυσόδετον τόμον διὰ κ. Κ.—I. A. Ἀμφισσα. Συνεστημένη ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ταχυδρομικῶς γράψαμεν.—Π. M. Λευκωσίαν. Παραγγελία σας ἐστάλη. Ταχυδρομικῶς ἐγράψαμεν ἐν ἐκτάσει.—H. K. Σέρρον. Ἐπιστολὴ καὶ χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν ὅ,τι σὰς γράψαμεν.—K. E. Λεβαθεῖαν. Ἐπιστολὴ μὲ περιεχόμενον ἐλάβομεν. Σὰς ἐνεγράψαμεν καὶ ταχυδρομικῶς γράψαμεν ὑμῖν.—N. N. Βόλον. Ἀναμένομεν ἀποτελέσματα ἐνεργειῶν σας.—O. Π. Σμύρνην. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

Ἐξεδόθη : ἐξεδόθη : ἐξεδόθη :

ΚΩΝΣΤ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

ΤΟΥ 1893 ΕΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ, ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΚΑΙ ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ εἶνε ἀδιαφιλονεκτικῶς ὁ βασιλεὺς τῶν Ἑλληνικῶν Ἡμερολογίων.—Πλούτος, φιλοκαλία, κομψότης, χάρις, πρωτοτυπία, αἰσθημα καὶ εὐφυΐα σπινθηροβολοῦσα, ἰδοὺ τί χαρακτηρίζει τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου.

Τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ τοῦ 1893 εἶνε ἀληθὴς πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ἀπόλαυσις.—Σύγκειται ἐκ 430 λαμπρῶν σελίδων.—Περιέχει ὑπὲρ τὰ 100 ἐν δλω θέματα ποικίλης φύσεως καὶ εἰς ὅλα τὰ εἶδη τῆς λογοτεχνίας.—Συνεργάται αὐτοῦ εἰσὶν, ὡς πάνποτε, περὶ τοὺς 50, οἱ κράτιστοι ἀντιπρόσωποι τῆς παρ' ἡμῖν λογογραφίας.—Κοσμεῖται ὑπὸ 40 χαριτωμένων εἰκόνων καὶ γελοιογραφιῶν ἀμύμητου τέχνης, καὶ

ΤΙΜΑΤΑΙ ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΝ

Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δρ. 4.30

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 5

Ἡ Διεύθυνσις τῆς « Φύσεως » ἀποστέλλει τὸ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΣΚΟΚΟΥ εἰς πάντα ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ANEETH ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ